

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ο ζητιάνος από τη θέση του άκουσε τα βήματά τους ν' αδυνατίζουν και να σβήσουν τέλος πέρα στα σύσκοτα. Έπειτα, αγκομαχώντας και μισοκλαίοντας, εσύρθηκε με την κοιλιά σαν ετοιμοθάνατος έως τη χαμηλή πόρτα και φυλαχτά επρόβαλεν έξω το κεφάλι κι εκοίταζε περίγυρα.

Αλλά καθώς είδε την ερημιά και τη σιγή, επήδησεν έξαφνα ολόρθος, ανακλαδίστηκε κι εγέμισε τον στενόν αχυρώνα με τη μεγάλη του κορμοστασιά, σαν τα χαριτωμένα εκείνα πλάσματα των παραμυθιών, που κρύβονται για μήνες και καιρούς στο καρύδι από ξόρκια μαγικά είτε θεία θελήματα κι έξαφνα πετούν λαμπροφορεμένα και ανθρώπινα, έτσι κι ο Τζιριτόκωστας τώρα επρόβαλε μέσ' από τα κουρέλια του λεβεντοκαμωμένος και υπερύψηλος.

Καμιά δεν είχε πλέον ομοιότητα με το πριν σαρακοφαγωμένο γεροντάκι. Αν και κακόμοιρο, ήταν χρωματισμένο με τα χρώματα της υγείας και της ζωής το πρόσωπό του. Οι ώμοι του εφείνονταν πλατείς και καλοδεμένοι: το στήθος του χορταριασμένος τοίχος, οι βραχίονές του μεστωμένοι και πολυδύναμοι, βεργολυγερή η μέση του, κυματιστά τα μηριά του από τη λαχτάρα σάρκας ζωντανής, οι κνήμες του ορθοκαθισμένες στη γη και αλύγιστες. Ζωή και θέληση ακατάβλητη έλαμπε στα καστανά μάτια του. Η ιδέα του σημερινού θριάμβου του, η σκέψις ότι εκατόρθωσε ν' απατήσει όλους τους Καραγκούνηδες, να τους συγκινήσει και να τους αρπάξει το έλεος, με φεγγοβόλημα, επροδινόταν, που επερίλουζε θαμπωτικό το άτομό του ολόκληρο.